

Arrest

**nr. 66 774 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2011 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1983.

Op 11 januari 2011 vraagt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving aan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 11/1/2011 door (A.H.) geboren te (...) op (in) (...) van Nederland nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene legde ter staving van zijn aanvraag een werkgeversverklaring van een tijdelijk arbeidscontract (tot 10/8/2009, en bewijs van een ziekteverzekering (geldig tot 31/12/11) en een arbeidscontract (vanaf 7/1/11) met bijhorende loonfiches (dd 17/1, 24/1, 31/1, 7/2 en 14/2).

Het betreft echter tewerkstelling in het kader van een FASE A-contract. Dit type tewerkstelling is te onzeker om als garantie dienst te doen dat betrokkene niet tijdens zijn verblijf ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Immers deze tewerkstelling kan op ieder moment beëindigd worden waardoor de middelen van bestaan die de betrokkene beoogd te hebben voor zijn verblijf niet duurzaam zijn.

Betrokkene voldoet dus niet aan de verblijfsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. bijgevolg wordt zijn aanvraag tot inschrijving geweigerd dmv een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verzoeker heeft een verklaring van inschrijving gedaan op 11.01.2011 in Antwerpen als beschikker voldoende bestaansmiddelen en is hij in het bezit gesteld van een bijlage 19. Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker werkt als bouwkundig tekenaar bij (...) (stuk 4).

Zijn bruto jaarsalaris bedraagt 31.104,00 €.

Op 16.06.2011 is zijn arbeidsovereenkomst verlengd. Hij heeft recht op 1500 gegarandeerde werkuren (stuk 6).

De aanvraag inschrijving is geweigerd omdat de tewerkstelling van verzoeker te onzeker zou zijn om voldoende garanties te bieden om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Verzoeker kan met de motivering van de bestreden beslissing absoluut niet akkoord gaan.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij

“Verzoeker stelt dat hij voltijds is tewerkgesteld en een jaarlijks inkomen van 31 104€ heeft. Hij heeft tevens op 16 juni 2011 een contractverlenging gekregen. Verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd door geen bijkomende informatie te vragen aangaande de verlenging van zijn arbeidscontract. Hij stelt sedert 11 augustus 2008 onafgebroken te hebben gewerkt en als universitair relatief makkelijk aan werk te zullen geraken.

Verzoeker legde een werkgeversverklaring voor van een tijdelijk arbeidscontract (tot 10 augustus 2009), een bewijs van ziekteverzekering (tot 31 december 2011), een arbeidscontract (fase A-tewerkstelling) bij ^Timing' vanaf 7 januari 2011 met loonfiches.

De bestreden beslissing stelt dat de huidige tewerkstelling (fase A-contract) een te onzekere vorm van tewerkstelling betreft om dienst te doen als garantie van het niet ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, omdat dergelijke tewerkstelling op elk moment kan worden beëindigd. Verzoeker betwist dit geenszins, zodat terecht geoordeeld wordt dat verzoeker niet over voldoende

stabiele inkomsten beschikt om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15 december 1980, te rechtvaardigen.

Verzoeker weerlegt deze motivering van de bestreden beslissing geenszins.

In de mate dat hij van oordeel is dat verwerende partij bij hem had moeten informeren over een eventuele contractverlenging, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bewijslast bij verzoeker rust. Bovendien werd hem verzocht om ten laatste op 10 april 2011 de nodige documenten ter staving van een verblijf van meer dan drie maanden voor te leggen. De verlenging dateert van 16 juni 2011, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze dit stuk een invloed zou kunnen gehad hebben bij de beoordeling van de verzoekers aanvraag. Het weze opgemerkt dat deze verlenging dateert van na de bestreden beslissing, die, overeenkomstig art. 51 §3 van het KB van 8 oktober 1981 genomen diende te worden binnen de vijf maand na de aanvraag, hetzij ten laatste op 10 juni 2011. De bestreden beslissing had sowieso geen rekening kunnen houden met de verlenging van het arbeidscontract. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geenszins aannemelijk gemaakt door verzoeker.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (zie oa. RvV nr. 62.224 d.d. 27 mei 2011).

Gelet op de (tijdig) voorgelegde stukken is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat het type tewerkstelling (type A) van verzoeker te onzeker is om te kunnen spreken over voldoende stabiele inkomsten om in aanmerking te komen voor een verblijf op basis van art. 40 §4 van de wet van 15 december 1980.

Het enig middel is niet ernstig."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 51, § 3, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Deze bepalingen luiden als volgt.

- "Art. 40 § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

- "Art 51, §3 (...)

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."

- In artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit wordt bepaald welke documenten de burger van de Unie, die een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, 2° erkend wil zien, dient over te leggen:

*“a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
b) een ziektekostenverzekering;”*

Uit de voorbereidende werken van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 7.1 punt b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38) vormt. In de parlementaire voorbereiding wordt er ook verwezen naar artikel 8.4. van de richtlijn 2004/38 dat *“stelt dat hierbij rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene,...). Hieraan wordt uitvoering gegeven door het tweede lid van § 4. Dit bepaalt vooreerst dat de inkomsten minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Voorts wordt gespecificeerd dat onder meer het aantal familieleden ten laste (zie in dit verband ook artikel 7.1, punt b, van de richtlijn) en de aard en de regelmaat van de inkomsten begrepen worden onder ‘persoonlijke situatie’* (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p.38).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag de volgende documenten neergelegd heeft: european health insurance card van AGIS zorgverzekeringen geldig tot 31 december 2011, loonfiches van 17 januari 2011, 10 januari 2011, 24 januari 2011, 31 januari 2011 en een werkgeversverklaring voor een tijdelijk arbeidscontract (van 11 augustus 2008 tot 10 augustus 2009). Uit de bijlage 19ter van 11 januari 2011 blijkt dat de verwerende partij aan de verzoekende partij heeft meegegeeld dat zij bijkomende stukken diende voor te leggen, namelijk arbeidscontracten uit Nederland en loonfiches. Hierop heeft de verzoekende partij volgende documenten ingediend: een arbeidsovereenkomst (fase A-tewerkstelling) bij Timing van tijdelijke duur (met name 3 maanden) en verschillende loonfiches van 14 februari 2011, 7 februari 2011, 21 februari 2011, 28 februari 2011, 7 maart 2011, 14 maart 2011, 21 maart 2011, 28 maart 2011 en 31 maart 2011.

Uit de oproepovereenkomst oproepkracht fase A blijkt dat het aantal werkuren op oproepbasis is en dat men als flexkracht in fase A slechts 78 weken mag werken. Deze periode is opgedeeld in contracten van drie maanden en dat wanneer er sprake is van verminderde werkzaamheden bij de opdrachtgever het contract steeds voortijdig kan eindigen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat dit type van overeenkomst te onzeker is om als garantie dienst te doen dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Artikel 40, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft uitdrukkelijk aan dat bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening dient gehouden te worden met de aard en de regelmaat van de inkomsten.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze nu voltijds tewerkgesteld is, een jaarlijks inkomen heeft van 31.104 euro en op 16 juni 2011 een contractverlenging gekregen heeft, wijst de Raad erop dat deze informatie niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werd meegedeeld. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het komt de verzoekende partij toe om, in een aangelegenheid waarbij de bewijslast bij haar ligt, zorgvuldig te zijn en aan de gemachtigde van de staatssecretaris en bij haar aanvraag bijkomende informatie te verstrekken aangaande de door haar overgemaakte stukken. Voorts merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt verzoekster in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij om bijkomende documenten had kunnen vragen, wijst de Raad erop dat op 11 januari 2011 uitdrukkelijk aan de verzoekende partij werd meegedeeld welke documenten ze diende voor te leggen, dat ze deze documenten ten laatste op 10 april 2011 diende voor te leggen en dat eenmaal alle documenten werden ingediend, de verwerende partij ten laatste op 10 juni 2011 een beslissing inzake haar aanvraag zou nemen. De verzoekende partij kan bijgevolg de verwerende partij haar eigen nalatigheid niet verwijten.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Er wordt geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN